

prišel nenadoma gospod, pobožal me je po laséh kakor troka, in mi je podaril pomarančo. En sam hip, in kakor v megli sem videla njegov obraz, ker so bile objokane moje oči . . . in glejte, zdaj sem ga ugledala bolj jasno pred seboj, kakor v tistem davnodavnem času, nisem genila nog in sem mu šla naproti, on pa se je smehljal in mi je ponujal svetlo pomarančo . . . Visoko v sinji luči je trepetalo nebo, solnce je sijalo žarko . . . samo še tisto žarko luč sem videla in zdelo se mi je, da sije vsa ta Velika noč meni na čast . . .

Ko sem se vzdramila, sem ležala na postelji. Ležala sem še dva meseca ali tri in ko sem vstala, sem bila trudna. Še zmerom sem trudna, gospod . . .

Tako je pripovedovala; in ko je nehala, sem ji zapalil novo cigareto.

„Kako pa se je zgodilo?“ sem vprašal.

„Ko se me je bil najtesneje oklenil in je bila moja duša že v grlu, so prišli in so ga razsekali na mojem živem telesu . . . Do poslednjega trenutka sem stala pokonci, samo s prsti sem se dotikala tal . . . Ubogi Publikum!“

„Kdo?“ sem se začudil.

„Publikum! Tistemu pitonu smo namreč rekli Publikum . . . gospod ga je bil tako krstil.“

Gledala je v strop s svojimi otroškimi očmi in je mislila bogvedi kam; dim cigarete se je vil krog njene visoke frizure.

Jaz pa sem izpil kmalu svoje žganje in sem šel in sem premišljeval, kako je prišlo človeku na pamet, da je krstil črnega pitona s tako čudnim imenom.

Božji prameni.

Zložil Zvonimir.

Habitantibus in regione umbrae
mortis, lux orta est eis.

(Is. 9., 2.)

1.

Na višku hriba vekovečno Solnce,
moj Bog, moj Krist, stoji blesteč,
oči razprte in plamteče,
na gorkem srcu venec krvaveč.

Izpod trepalk božanskih iskre žarne
pršé v dolino, v črno noč,
črtaje v mrak poteze svetle
in slamne kočé vžigajoč.

Kako vzplamtijo sela v božjem ognju
Ljubezni — Kakor solnca žar . . .
da vse obzorje širo svita,
da višje, višje plamení požar.

In zdaj-zdaj na obličju Krista
zazrka ogenj iz noči: —
Ljubezen vrača se k Izvoru,
da v Njem se vnovič razgori . . .

2.

In sikajo prameni božji tudi
na hladni marmor rádnostnih palač,
proseče lesketaje — — a v bližini bližnji
ječi sirot potrlih neutešni plač:

„V iskrenih solzah nékoč smo zidali
razkošni dom — berači — há . . .
da zašopiri v njem baržun in svila
in črna neusmiljenost srcá.

O Bog, prijatelj bednih, vir ljubezni —
zakaj v palače ogenj tvoj blesti . . . zakaj?
Saj hladni marmor medlo le odsvita
in pramene odbija v noč nazaj.

— In vrhu hriba, Solnce zlatobojno,
naš Krist, zakaj v ljubezni plameníš?
Zakaj oči v to črno noč odpiraš?
Zakaj razpenjaš roke ti na križ? — — —

. . . In vihra besna iz globin zajoče,
kot plakala bi zemlja težki plač . . .
Srcé Ljubezni nove gorke žarke
pošilja v dol do koč in do palač. —

